

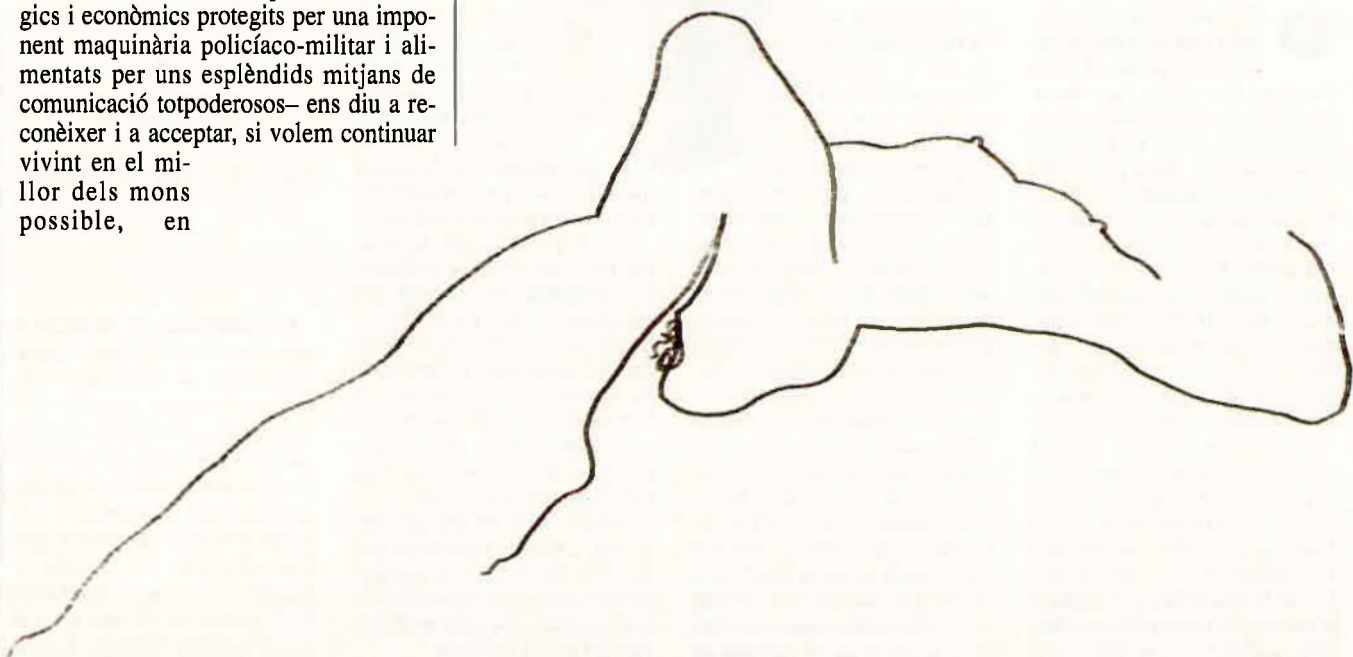
La mare de totes les batalles

Fa poc vaig sentir dir a un amic que no havia volgut participar en els actes que s'han celebrat per protestar contra la guerra del Golf perquè, a banda de no tenir molt clara la seua postura davant el conflicte, l'horroritzava, per damunt de tot, passar per ingenu, ja que ell no ho és. I no ho és —supose que pensarà— perquè ha arribat a saber molt bé que la lucidesa és l'acceptació de la inevitabilitat de les decisions del poder i de les seues conseqüències i, per tant, de la inevitabilitat d'aquesta guerra que el poder deia que era inevitable, com ho és el fet que la pluja caiga quan plou, perquè, per molt que es diga, per molt que ell mateix, fa uns anys, digués i defensàs el contrari, anar contra corrent és una actitud, a aquestes altures del segle i de la història, infantil, incoherent, i, damunt, inútil. I el corrent —que, com tothom sap, està constituït per una subtil i indestruïble xarxa d'interessos polítics, estratègics i econòmics protegits per una imponent maquinària policíaco-militar i alimentats per uns esplèndids mitjans de comunicació totpoderosos— ens diu a reconèixer i a acceptar, si volem continuar vivint en el millor dels mons possible, en

aquest Occident ric i bell i poderós, ple de maquinetes enginyoses, de cadenes de televisió, de bancs i de cases d'assegurances, que és absolutament necessari mantenir ben viu allò que alguns —normalment gent d'esperit feble, antiquat, i més aviat poqueta cosa— s'entesten a anomenar injustícia, però que, en realitat, es diu *Ordre Internacional Basat En Els Valors Morals i Democràtics Que El Nostre Senyor Ens Ensenya I Els Nostre Herois Defensaren Amb Llurs Vides*.

Certament cal admetre que durant aquesta última dècada hem avançat moltíssim i hem guanyat en autoanestèsia intel·lectual i emocional i en resignació, com escau a tot país civilitzat digne d'aquest nom. El treball realitzat en aquest sentit pel PSOE ha estat ben meritori i ha obtingut la seua recompensa: una societat obedient i passiva en la seua immensa

majoria que ha respost a la perfecció, com totes les seues sòcies en el negoci d'explotació del Tercer Mon, a l'ordre donada pel president del consell d'administració d'acabar amb aquell antic aliat i client amb el qual havien fet tants diners venent-li armes i tecnologia avançada i que, ara, pretenia, trencant un tan profitós equilibri econòmic, quedar-se amb part de la matèria primera imprescindible per mantenir el negoci i que els pertanyia per dret de descolonització sanguinària i fraudulenta. Així, a més, tornarien a prendre possessió d'una zona d'incalculable valor per als seus interessos, on un dels principals socis necessitava ajuda urgent per mantenir una ocupació territorial guanyada en una guerra de rapinya a la qual tots havien donat la seua benedicció i sostinguda amb la repressió, la tortura i l'assassinat massiu.

No es pot negar que la missió ha estat acomplida amb el rigor i l'eficàcia que l'altíssima preparació tecnològica i la profunda depravació moral característiques dels dirigents polítics, militars i econòmics de la nostra democràtica civilització occidental feien preveure. Tots els mecanismes han funcionat amb precisió lloable: els de l'engany, l'ocultació i la manipulació exquisida de les ments i les consciències i els de la destrucció i l'assassinat. Si, com diu Bertrand Rusell, la principal activitat de l'estat és la preparació per l'homicidi en gran escala, aquesta guerra ha demostrat que en aqueta activitat s'ha arribat a la perfecció gairebé absoluta. Ha corroborat l'èxit d'un sistema que no cerca sinó la destrucció intel·lectual i, si és necessari —i ho és—, moral i física del ser humà, en benefici d'un control ideològic i d'un poder polític i econòmic absoluts.

De mare de totes les batalles, només n'hi ha hagut, n'hi ha i n'hi haurà una: la injustícia. I ho ha estat, ho és i ho serà perquè cap guerra no acaba amb ella, sinó que la fa més gran i profunda. ¡ I la necessitem tant! Els que tenen la sort de no ser ja ingenus saben que aquesta injustícia és l'aliment bàsic del nostre orgull, del nostre progrés, del nostre benestar i que cal conrear-la amb bona quantitat de misèria i de cadàvers perquè pugui ser abundant i inacabable.

I ara, els que tenen la sort de no ser ja ingenus poden estar contents: gràcies a la nostra gran indústria armamentística, als nostre guerrers, als nostres polítics, als nostres dirigents empresarials i financers, a les nostres ments postmodernes i comprensives, alliberades en la seua gran majoria del pecat mortal i ridícul de la ingenuïtat i la compassió passades de moda i entre banadores del magnífic desenvolupament tecnològic i econòmic de què gaudim i hem de potenciar, en tenim els graners ben plens i podem mirar el futur amb la confiança i la seguretat que el nou ordre Internacional que ens ha promés el nostre Cap Superior de la Policia Planetària farà que aquest aliment vaja en augment incessant, tinga més calories nutritives i s'elabore cada vegada amb més sofisticació i secret per tal que el poc que quede de la nostra antiga retòrica i nociva sensibilitat humana no pugui ser atacada pel virus maligne del dolor, el dubte i la rebel·lia i acabe per desaparèixer.

Marc Granell, escriptor

Estratègies d'integració política

Acostumats a les lectures de paper couché, la ubicació en la condició perifèrica ens ha acostumat a l'optimisme d'encàrrec i al pessimisme estèril segons convinga, configurats tots dos com la fraseologia habitual del papanatisme perifèric dialectal.

Encara més si cal es pot percebre des de València estant quan la nostra presència en la literatura catalana *comme il faut* passa per una quota de qualitat territorialitzada, a augmentar en la competició miserable de les aparicions pactades. Els nombres no quadren. Vegem-ho. Entesos i d'acord que la cultura literària valenciana en vernacle és deutora dels préstecs i aportacions de Sènia-enllà. En som receptors en la mesura que no podem disposar de la mateixa coherència cívica ni de la mateixa solidesa editorial. Ser un espai comunicacional receptor i subsidiari ens barra el pas a una autocomprensó operativa i eficaç, i ens habilita per al pragmatisme contradictori del cada dia.

No s'ha de negar que les tradicions culturals i el saber consolidat són els que són, i no podem convertir ni Paco Barnicho en Santiago Russinyol, ni inventar un Carles Salvador que s'liga el Xènius de Benassal i el Salvat-Papasseit de Benimaçet segons convinga. Però no és necessari anar més enllà del que acabe de reconèixer. Estem creant un espai literàrio-editorial estructurat sota els eixos del meridiana i la perifèria. L'injust dèficit valoratiu, conseqüència de l'esquema, assigna sempre a la perifèria una aportació estètica conformista: esdevenir el testimoni arqueològic d'una participació alguerestzada.

Els noms que han de nodrir el rebost cultural comú han estat seleccionats en una mena de reclutament simbòlic i gratuït; una inversió de futur, si amb això s'aconsegueix provocar la identificació amb la totalitat editorial. Som una unitat editorial de destí en allò particular: els drets d'autor. I mentre la configuració comunitària al País Valencià continua marcada per la genitalitat d'un discurs provincià que representa una comèdia evanescent i autosatisfeta, farcida de frivolitat i que malda per ser, només, una cultura de l'acreditació. De la publicació que commemora encara la nostra presència.

No hi ha el desig del tractament normal. És més còmode el pamfletet ignorant, cerimonial i ploràmic que commou l'irredemptisme dels diumenges i les pastetes per a la gent interessada en l'afirmació ritual de la catalanitat estadística de comptar-nos. Si, a més, practiquem la diglòssia discursiva, l'univers cultural espanyol monopolitza els espais teòrics i d'allò públic, la perifèria s'emociona amb la ficció d'aportar al rebost literari dels tres prestatges les planes del negre, la simpatia amable dels qui ho passen tan mala-

ment Sènia enllà, la creació privada entrecuixista i el mercat escolar.

No crec ser injust si afirmo que amb la semàntica buida de la *Catalanophonie* domèstica renunciem a la realitat i agreuem el sentiment de perifèria; de *militant society* que no sap trobar una *storia a se sufficiente* amb la qual conciliar-se. Ara bé, si el que escau, si s'ha decidit restringir-nos delicadament i dissimulada a assumir la nostra naturalesa de cultura marginal, amb un ús cosmètic i de circumstàncies, optem també per convertir el valencianisme en la idea rebeca a la complexitat de realitat: conjunt de pràctiques privades aïllades de la normalitat civil sense capacitat per impregnar la comunitat política de la configuració identitària predicada.

La genitalitat discursiva dels uns i el papanatisme provincià dels altres només poden ser substituïts com a paradigma majoritari mitjançant un nou estatut epistemològic que blanqueja la sensibilitat teòrica del nacionalisme i el lliure de la peresa teòrica. De forma que es pugui entendre que les estratègies d'integració política de les societats modernes passen per la batalla de les polítiques simbòliques de concreció de la identitat. Una identitat que dote de coherència les iniciatives disperses d'afirmació com la cultura dels serveis públics, el discurs descarnat del malestar deficitari en infraestructures i el perill de les polítiques defensives i de refugi egoista.

Eternitzar-nos com a perifèria dialectal implica barrar el pas a les eixides al conflicte intern que no siguen el martiriològic constant i avorrit del recordatori de la catalanitat-perifèrica-anual-en-sopar-de-portes-tancades. Obrir el debat per tal de dissenyar els escenaris estratègics del valencianisme dels 90 potser ens permetria trobar els instruments teòrics i els expedients cívics escalents per convergir en pràctiques positives i afirmatòries de la diferència que s'enorgulleix de la seua contribució com a valor universal.

Molt mala peça al teler si, entrampats entre la categoria d'allò institucional amb una deficient legitimació simbòlica i la categoria d'allò contractual, sense consistència real, els nostres recursos s'esgoten en l'addicció a la indiferència, el vegetalisme de les idees rebudes, i l'experiència en l'anàlisi de la fonètica televisiva. I si és això el que es pretén, com més serem de paradalets descreguts i reis matarots, princesses tellines i màgics ordinadors, més riurem. I en el nostre pecat —diuen—, tindrem la penitència.

Destinats —sobretot— a la maledicència.

Miquel Nadal, assagista